

Kaffen blev udskænket af Husmoderen personlig. Ogsaa Jakobe var tyet derind, og pludselig formørkedes Indgangsdøren af Pers brede Skikkelse. Hans Ansigtstudtryk var sorgløst og smilende, men Holdningen udfordrende.

„Undskyld, Hr. Sidenius,“ sagde Fru Salomon, der i den sidste Tid var optraadt med megen Bestemthed overfor sin Søns paagaende Ven. „Her maa ikke ryges. Ivan er vist nede ved Vandet. Kaffen skal straks blive bragt derned.“

Per trak sig tavs tilbage, og Jakobe saae overrasket hen paa Moderen. Saa taknemlig hun end var hende for at have faaet ham bort, følte hun sig dog lidt stødt af hendes Tone. Skulde hun ane noget? Umuligt var det ikke. Moderen havde aarvaagne Øjne.

Forresten var hun fast bestemt paa, dersom Per fremtidig ikke af egen Taktfølelse holdt sig borte fra Huset, da selv at underrette Forældrene om hans Frieri. Hun vilde for enhver Pris forskaanes for oftere at være sammen med ham. Og idet hun lagde sit trætte, værkende Hoved tilbage mod Lysthusets Bjælkevæg, lukkede hun et Øjeblik sine Øjne i en dejlig Forudfølelse af den Fred, hun igen vilde faa, naar hun vidste sig sikret mod Synet af ham.

I det samme hørte hun hans Navn nævnet. Det var Aron Israel, der i al Troskyldighed havde givet sig til at tale om „Falkens“ to Uger gamle Artikel om hans Ideer og meget begejstret udtalte sig om „disse dristige og fantasifulde Fremtidsplaner for Land og Folk.“

„Jeg er . . . naturligvis . . . ikke istand til at sige . . . til at dømme om, hvorvidt Sagen er praktisk gennemførlig,“ sagde den lille Mand paa sin